

למטייל



שתפתח לך שילי השכל עד שאכנס בחדרי התורה הקדושה ואזכה לבנם ולטייל בתורתך הקדושה מחדר לחדר ומפלאיין מפלאיין ומחיבב להיבא ומכית לעליה ומעליה לעליה

גליון מס'

4

בא - בשלח
תשפ"ג

תורה

לג

ליקרימ קמא

גליון דו שבועי למטיילים בתורת רביה"ק בסדר התורה הזמנית

חיים של תורה

נקודות לחיים מ'התורה הזמנית'

עומק הפשט

חיבור הפשט עם עומק הפשט

"הכלל הוא שצריך לבקש שלום, שיהיה שלום בין ישראל, ושיהיה שלום לכל אדם במידותיו". כל מי שלומד את השורות הראשונות הנפלאות והמאירות של תורה ל"ג, ומטה את אזנו וליבו להקשיב לתורה היוצאת מפיו של הרב הדומה למלאך, מבין בפשטות שהכוונה כאן זה על אותו שלום ידוע שכולנו מכנים בשם שלום ואהבה. שלום זהו מצרך די נדיר, ואהבת חברים ואהבת השלום הם ממש יקר המציאות. ולכאורה, אדם פשוט מהשורה לא צריך הסבר עמוק למושג שלום.

לכן, מי שלומד ומתעמק יותר, שואל ומחפש, חוקר ומבקש מהו השלום, מה העמקות שיוצאת מתוך קשרי התורה, יכול לפעמים לשכוח מהפשט הפשוט ביותר. כך, שפעמים רבות, כאשר הוא יבוא וינסה להסביר לסובבים אותו את העמקות של דברי רבינו, יראו דבריו באוזני שומעיו כלקוחים מעולם אחר, באופן שאינם מתיישבים עם הפשט הפשוט והמתוק של דברי רבינו.

אך באמת, צריך להטעים לכל סוגי הלומדים, נקודה חשובה בחיבור העמוק והתמים שיש בדברי רבינו, בין כל הרבדים הנפלאים שיוצאים מתוך הקשרים העמוקים, לבין הפשט הפשוט ביותר בכל מילה ומילה מדברי רבינו (וגם זה נכלל בתוך כוונת רבאר"נ בכלל י"א).

וכדי שנוכל להסביר היטב כיצד הדבר קורה ולשם מה הוא נצרך וחשוב, נקדים ונרחיב מעט בעניין השלום.

ב' הגדרות ל'שלום'

כפי שכבר נכתב בראשית הדברים, אין צורך להרחיב ולבאר מהי הכוונה במילה שלום ואהבה בתפיסה הפשוטה אצל רוב בני האדם. אבל בהסברת השלום כפי שההבנה עולה מתוך תורה ל"ג אכן יש להרחיב.

נתמקד עתה בשני ביאורים מרכזיים שעולים במפורש וברמז מתוך תורה ל"ג:

[א] בסוף התורה כתובה הגדרה מדויקת מהו השלום הנפלא שיהיה לעתיד בלשון הזאת: "שיתחברו כל הפכים יחד". דהיינו שלום זה לא רק חיבור של דברים נפרדים שהם אינם הפכים אלא התרחקו זה מזה בנסיבות הזמן והמקום, אלא שצריך להגיע לשלום כזה שכל הדברים שהם הפכים גמורים במהותם, יתחברו יחד!

[ב] בקשרי התורה עולה הגדרה נוספת למושג שלום. שלום מלשון 'שלימות'. כל זמן שהאדם מפוזר ומפורד, יש לו כביכול חלקים חסרים, לדוגמא: כלל ישראל אינו שלם, בגלל שיש כאלו שהוציאו את עצמם מהכלל והלכו לגור ברומי, ולכן הכלל חסר ואינו שלם, אבל כאשר כולם יחזרו בתשובה, יהיה שלום נפלא בעולם, דהיינו שלמות נפלאה.

אין דרך אחרת

עכשיו, אחרי שעלו בידינו מתוך התורה, שתי בחינות חדשות, שהם הם רק חלק מהביאורים בעניין השלום שעולים מתוך התורה בעצמה, נחזור להבנת הפשט הפשוט של השלום.

ישנם אנשים שכאשר אומרים להם, שצריך מאוד לבקש שלום, שלום בכלליות, שלום בין ישראל, שלום במידותיו. הם ישאלו למה הם בכלל צריכים שלום? בעיניהם זה לא עניין דחוף שלא סובל שום דחייה. 'בסדר' - הם חושבים לעצמם - 'אז אין שלום, לא כל כך נורא...'

יש כאלו שהם כן מבינים ברמה כזו או אחרת ששלום הוא דבר חשוב, אך הם אינם רואים ומבינים איך מגיעים לשלום? ומה הכוונה בסוף שלאדם יש שלום?

לכן, כאשר אנו מחברים את ההבנה הפשוטה של השלום, יחד עם העמקות של עומק הפשט, מהו שלום, אנו יכולים להתקרב יותר אל השלום. יש לנו דרך שנשללת מתוך תורת הצדיק ועל ידו ממש, אנו יכולים להגיע אל השלום.

השלום הפשוט והמתוק יושב ורוכב על שתי

הבנות השלום:

דבר ראשון: אנו מבינים שהצורך של כל אחד להגיע לשלום זה לא מותרות, זה לא פינוק ולוקסוס. זה צורך בסיסי של הפנימיות הכי גדולה והכי סודית של כל יהודי להשלים את עצמו. לעשות שלום הכוונה היא שאתה בעצמך תהיה שלם וכולם יהיו שלמים איתך, כי אתה וכולם משלימים זה את זה.

דבר שני: השלמות שכל אחד מקבל מהשני, היא שלמות שנעשית דווקא מתוך ההפכיות, דווקא מחיבור ההפכים, אם השלום הוא רק בבחינה שכל אחד מסכים לסבול את זה שהשני הפוך ממנו, זה שלום אבל לא שלום נפלא, זה שלום שלא אוהבים אותו. אבל השלום הנפלא הוא שהאדם ישלים את שלמותו מתוך חיבור עם ההיפך הגמור ממנו. שלום עם אהבה.

דהיינו, אותו שלום פשוט ונפלא, שכולם מחפשים ומבקשים את הדרך כיצד להאיר אותו בעולם, הדרך אליו עוברת דווקא דרך בירור השלום בכל בחינותיו.

התורה הנקראת שלום - תורה לג

ההפכיות הגדולה ביותר, זו שהכי קשה לחברה, גם היא עצמה כתובה בתוך תורה ל"ג. שני ההפכים הכי קוטביים הם הימים והמידות. מצד אחד (אהבה שבימים), שהם הפוכים לגמרי לעומת הצד השני שמעל הימים והמידות, מעל הזמן והמקום (אהבה שבדעת), הם ממש הפוכים וסותרים מכל בחינה שהיא זה את זה.

כדי לחבר את אותם הפכים יחד, כדי להגיע אל השלימות הזאת שעדיין חסרה את חיבור ההפכים, רבינו אומר שצריך להגיע אל התורה שנקראת שלום, שהיא התורה שמתגלה על ידי הצדיקים שנקראים ברית שלום.

בקיצור, צריך להיכנס לתורה ל"ג...

יו"ל ע"י רשת הכוללים ליקוטי מוהר"ן שע"י ארגון "לטייל בתורתו"

קו לסלסל בתורתו | טעמו וראו כי טוב ה' 04-627-73-13

דוא"ל: 046277313@gmail.com



עתה רבינו מלביש את דבריו בעניין כפיית היצר והתגלות אותיות התורה בדברי הזוהר הקדוש. בתוך ביאור דבריו מתווספת נקודה חדשה, שעיקר העבודה בעניין כפיית היצר היא שייכת לצדיקים שדומים למלאכים והינם 'גיבורי כוח', כפי שיבאר מתוך המשך המאמר. רק מכוחם של הצדיקים גיבורי הכוח יכולים גם שאר בני האדם לכפות את יצרם ולגלות את אותיות התורה:

הלבשת דברי רבינו בזוהר הק'

וזה שכתוב בזוהר הקדוש בצירוף דבריו בכמה מקומות על הפסוק: (לך לך דף צ.) "ברכו ה' מלאכיו, גבורי כח עושי דברו", ומבאר הזוהר שהמלאכים גיבורי הכוח הם אלהים אינן דמותגברין על יצריהוּן [אלו הם שמתגברים על יצרם], והסיבה שבשלה הם מכונים 'מלאכים' כי אינן דמוין למלאכים ממשי] כי כמו שהמלאכים אין להם יצר הרע כלל, כך התגברותם של אלו הצדיקים על יצרם היא במדרגת המלאכים, כי ביטלו את יצרם לגמרי; והצדיקים הללו הם בבחינת 'עושי דברו' - משום דעבדין להאי דבר [שהם עושים את אותו דבר]; ועל ידי זה הם זוכים "לשמוע בקול דברו" - אינן נכין למשמע קולין מלעילא [הם זוכים לשמוע 'קולות' מלמעלה].

ועתה מבאר את דברי הזוהר לפי מה שכתב לעיל:

כי התורה שמתלבשת ב'דברים' גשמיים נקראת "דבר" מחמת שהיא מתלבשת בדברים גשמיים להחיותם, כמו שכתוב על התורה: (תהלים קה) "דבר צוה לאֵלֶיךָ דור" ופירש רש"י, שעתיד היה ליתן את התורה לאלף דור, אלא מחמת שראה שאין העולם מתקיים העביר תשע מאות שבעים

וארבע דורות, ונתן את התורה בדור העשרים ושישה, הרי שהתורה הזאת היא קיום העולם להחיותו. וכל מה שאותיות התורה נתצמצם, ונתלכשים בצמצומים ובלבושים יתירים כדי להחיות את אותם דברים בהם היא התלבשה - הרי שהתורה הוא בהעלם ובאתכפויא יותר דהיינו שקשה לגלותה, אבל זה גם מגלה שהיא בעצמה תורה יותר מכוסה ופנימית מהתורה הנגלית שאינה מכוסה, וכו' שמשפטי את האותיות התורה מהלבושים שמסתירים אותם, הוא דומה כמו שבונה את התורה כי על ידי הפשטה הם בולטים ומצטרפים, דהיינו שנעשה בהם חיבור ושלום, ובכך הם מגלים תורה שהייתה נסתרת עד עתה.

בניית אותיות התורה מלשונות העכו"ם

למשל: אותיות התורה שהיו מפוזרין ומפוזרין בלשונות העכו"ם ולא היה בהם שום חיבור ושלום, ומחמת זה לא יכלו לדעת מה הם מורים ומגלים לעבודתו יתברך, ולא היה שום אדם יודע מהם ידיעות שמועילות לעבודת ה' ולא התגלות מציאות ה' באותם הלשונות והמקומות, וזה מהמחמת הימי רע שהחשיף עליהם [כי הם בבחינת חושך ולילה] והלביש אותם על ידי החושך עצמו.

וכשבא זה האדם השלם, דהיינו הצדיק שהוא דומה למלאך ה' צבאות, על ידי שבוכה את יצרו תחתיו, היינו הימי רע שעצם היצר הרע שלו הם הימי רע בעצמם, דהיינו המידות והזמנים בהם ה' נסתר, אזי הרע שבכל הבריאה, ואצל כל אדם ואדם בפרטיות, והרע היינו לשונות העכו"ם, נכפסין ואחר כך נתבטלין כנגדו, ואזי בכל מקום שהוא מסתכל נשארו רק אותיות התורה בולטין.

אחרי נפילת הקליפות מתווסף אור רב

וכשנפשוטין האותיות מהלבושים הגשמיים, היינו מלשונות העכו"ם, היינו מודות רעות היינו מימי רע. [שהרי הלשון של כל אומה, איננה רק שפה בלבד, אלא בה מונח המידה וכל הכוח הרוחני הטמא של אותה אומה], אזי האותיות נשארות לבדם ומקבלין אלו אותיות התורה הנגלית אור רב שהיא הארה מהתורה דעתיקא סתימאה [כדלהלן], יותר ממה שהיו מקבלין מתחילה כאשר היו מולבשים בלשונות העכו"ם; כי מתחילה כאשר היו תחת לשון האומות לא היו מקבלין אלא כדי היות הראוי לאותו מקום שיהיה לו חיות בצמצום, כדי שלא להשפיע יותר מהראוי להם כמובא באת' ב' ובאות' ג'.

כוונות השכרות של פורים

וכמו שכתוב בכתבי האר"י על מצוות השתייה בפורים, שהאדם צריך לשתות לשכרה עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, שיאמר בלי דעת 'ברוך המן', היינו שישמשיך באמירה זו שפע להקליפות דהיינו שימשיך הארה לניצוץ שמחיה את אלו הקלי' כדי היינו, ולא יותר; (ענין פרי עין חיים בכוונות פורים פ'ק ו', מובאר שם שצריכין להמשיך חיות מאוד גבוהה [אור רב] שמאירה בפורים, אפילו להקדושה הנעלמת בתוך הקליפות כדי שהניצוץ שנמצא שם לא יפסיד את אותה הארה גבוהה, אלא מחמת שהוא עדיין בתוך הקליפות, לכן צריכין להמשיך החיות הגדולה הזו בצמצום גדול, שיהיה סוד פונות השכרות של פורים, ענין שם וכמו שביארנו לעיל). אלא כשנפשוטין האותיות מהקליפות על ידי כפיית היצר - אזי מקבלין אותיות התורה שהיו בלשונות העכו"ם אור רב מלעילא בלא צמצום.

פרעג א'שאלה

שאלות מכוונות להתעמקות בתורה

עיינ במדור במה ללומדים שם הובאה שאלתו של ר' יצחק נעמי. ויש להוסיף שתי נקודות בתוך שאלתו: 1] שהרי רבינו כתב בתחילת התורה שהי"ת המשיך וממשיך את חיותו בצמצום גדול לכל המקומות, ולכאורה אין זה שייך כלל לעבודתנו, ומה שייך אלינו לפי מה שכתב האריז"ל, להמשיך חיות לקדושה הנעלמת בתוך הקליפות. 2] שהמעין בדברי האר"י יראה, שכתב שפורים מאיר 'אור רב' ואנו רוצים שהניצוץ הקדוש שנמצא בתוך הקליפות, לא יפסיד את הארה המיוחדת של פורים, ולכן אנו מאירים לו את האור הרב

הזוהר הקדוש מבאר את הפסוק "ברכו ה' מלאכיו גיבורי כוח עושי דברו לשמוע בקול דברו", והמשך הפסוק (שגם מובא בתוך התפילה בליקוטי תפילות על תורה זו) הוא "ברכו ה' משרתיו עושי רצונו". האם לפי זה כמו שיש בחינה של "עושי דברו" - דעבדין ליה להאי דבר" יש גם בחינה אחרת של "עושי רצונו" שהם עושים את הרצון? והאם יש עוד מקומות בקשרי התורה בהם רבינו מבאר מה ההבדל בין הדיבור של ה' לרצון של ה'?

בצמצום, ולכאורה זהו דבר והיפוכו, כי האור הרב הוא היפך הצמצום כמבואר בפירוש בדברי רבינו.

רבינו מביא שהצדיקים בונים את התורה, והוא מביא דוגמא ומשל: "למשל אותיות התורה שהיו מפוזרין ומפוזרין בלשונות העכו"ם וכו'", והנה בדרך כלל משל זה הבאת דוגמה מתוך שלל דוגמאות, אבל כאן לכאורה אין עוד דוגמה אחרת לפיזור אותיות התורה מלבד הדוגמה הזאת, ואם כן יש להבין מהו הלשון 'למשל'?

התורה נקראת דבר: רבינו מלביש את דבריו על מאמר הזוהר הקדוש, ומסמין את דבריו על הפסוק דבר ציוהו לאלף דור, שמשם אנו רואים שהתורה נקראת 'דבר':

(א) הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו: (ב) שירו לו זמרו לו שיוחו בכל נפלאותיו: (ג) התהלכו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יהוה: (ד) דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד: (ה) זכרו נפלאותיו אשר עשה מפתיו ומשפטי פיו: (ו) זרע אברהם עבדו בני יעקב בחיריו: (ז) הוא יהוה אלהינו בכל הארץ משפטי: (ח) זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור: (ט) אשר פרת את אברהם ושבעתו לישחק: (י) ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם: (יא) לאמר לך אתן את ארץ כנען חבל נחלתכם: (יב) בהיותם מתי מספר כמעט וגרים בה: (יג) ויתהלכו מגוי אל גוי מממלכה אל עם אחר: (יד) לא הניח אדם לעשקם ויוכח עליהם מלכים: (טו) אל תגעו במשיחי ולנביאי אל תרעו:

וכן הוא בחגיגה (י"ג ע"ב): "אשר קומטו ולא עת נהר יולק יסודם תניא אמר רבי שמעון הסקיד אלו תשע מאות ושבעים וארבע דורות שקומטו להינראות קודם שנברא העולם ולא נבראו עמד הקדוש ברוך הוא ושתן כלל דור ודור והן הן עוי פנים שדור".

נקודות והערות להתבוננות:

- א** פשוטות הפסוק מרמזת על הברית והחסד העולמית שאינה כלה לעולם והיא בבחינת האהבה שבדעת.
- ב** לפי דברי רבינו, התורה שנקראת 'דבר' היא התורה המלוּבשת בכל הדברים' הגשמיים, ועל כן יש להבין מה הפשט של הפסוק, שיש איזו תורה שהתורה הזו שייכת לדור הזה שהוא בבחינת 'אלף דור'.
- ג** עיין בהערה הקודמת, ולכאורה נראה מדברי הגמרא, שכל הדורות האלו שקומטו ולא נבראו, הם נשתלו בדור האלף, דהיינו מאחרי מתן תורה ואילך, ולפי זה הם האנשים ששקועים בתוך הגשמיות והימי רע, ועיקר עבודתם היא לגלות את אותיות התורה שנמצאים בכל הדברים הגשמיים ולשונות העכורים.
- ד** עניין הגלות שמזכרים בפסוקים אלו, וכל מה שמובא בפסוקים שה' לא נתן שיגעו בישראל המפוזרים באומות ולשונות העכ"ם, עיין היטב בלהכות פורים ה"ד

בהמשך לעניין שהתבאר בעלון הקודם על שתי מדרגות הקליפה, מבואר בדברי מוהרנ"ת, שכאשר מתגברת הקליפה השנייה והקשה שהיא בבחינת עמלק, שוב אין יכולים להתגבר כנגדו רק בכוח הקדושה של הימים והמידות, ולכך מאוד קשה לכפות את היצר הרע. ועל כן, עיקר התיקון בעת שכזו הוא רק על ידי התגלות מופלאה של התורה שהיא אור האהבה שבדעת וז"ל:

"כל המועדים הם זכר ליציאת מצרים, ויציאת מצרים היה שיצאו מתחת יד פרעה, ופרעה הוא ראש לכל הקלפות, אבל אף על פי כן הוא בחינת הקלפה שהוא אצל התגלות הימים והמידות, כי פרעה אותיות הערף, ושם המקום שמתחילין המחין לירד ולהתפשט בבחינת ימים ומדות, ושם אחיזת פרעה, אבל המן עמלק הוא שרש הרע והקלפה בבחינת ראשית גוים עמלק, פי הוא יונק מהסתרת והעלמת הדעת והמחין מבחינת מאמר סתום כפי"ל אשר אי אפשר להכניעו ולבטלו כי אם פשוטו לאור האהבה שבדעת שהוא למעלה מהימים והמידות כפי"ל".

ובהמשך דבריו מבאר מוהרנ"ת, שהארת התורה דעתיקא סתימאה היא בעצם הארה שמאירים לאדם שעמלק בעצמו שורש אחיזתו וחיותו היא באותה הארה גבוהה למעלה מכל הקדושות:

"וזה בחינת והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח וכו'. וכי ידיו של משה עושות מלחמה וכו' אלא בזמן שישראל מסתכלין למעלה הם נוצחים וכו', כי כשמתגבר קלפת עמלק חס ושלום, אזי התקון להסתכל למעלה, להסתכל ולהבין בשרש אחיזתו למעלה, להבין שהוא מקבל חיות מלמעלה מקדושה הגבה למעלה מכל הקדושות. ועל ידי זה מכניעין ומפילין אותו כפי"ל"

ולפי זה עולה שאין שום כוח באדם לקבל את ההארה הזאת מהצדיק שמגלה את ההארה, כי אם כשהוא בבחינת 'שיכור', דהיינו שמקבל את הארת הצדיק 'בלי דעת' אלא בכפיית הלב:

"ועל כן חייב לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, פי שם הוא למעלה מהדעת ושם אין שר' לומר ארור המן וכו', כי שם הוא פלו טוב למעלה מהמידות למעלה מימי טוב וימי רע כפי"ל"

לדקדק בלשונו

קשרי התורה הטמונים בדקדוקי לשונותיו

בלשונו הקדושה של רבינו, שהרי אי אפשר לכתוב ספר, שכל הזמן נקטע באופן צרפי בלשונו כאלו שמורים לדקדק היטב. ועתה, אחר הקדמה זו, נסיים בציון מעניין, על לשון שחוזרת על עצמה כמה וכמה פעמים בתורה זו. המילה "נמצא", מוזכרת בתורה ל"ג תשעה פעמים!!!

יאמר מי שיאמר, שלשון זו היא לשון שימושית מאוד בליקוטי מוהר"ן. ואכן הוא צודק. אבל עדיין יש הבדל. בתורה רגילה לשון זו מוזכרת בממוצע שלוש ארבע פעמים, אבל בתורה ל"ג תשעה פעמים!!! כמו כן, יש הבדל בצורה ובהקשר בה נאמרת הלשון המדוברת..

כדי להפריך את הטיעון המדובר, נזכיר לעצמנו ולכולם שוב, את לשון מוהרנ"ת בהקדמתו:

"והנה לפי גדל העמקות של כל דבור ודבור. היה מהרואי לכתב בכל פעם ודוק או וְהָבֵן וְעֵין הַיֵּטֵב. וכיוצא באלו הלשונויות המזוהרים למען שישים עין עיניו שם להבין היטב. אך ראה ראיתי. פי אם נן היה ההכרח לכתב כמעט אצל כל דבור ודבור לשונות כאלו. לפי עצם ערבית מתיקת השכל והעמקות שיש בכל ענין וכמעט בכל דבור. ועל פי רב יש עמקות גדול מאד בדבריו אשר לא יספיק שום לשון מאלו הלשונויות. על כן החדלתי את עטי. ומנעתי את עצמי מלכתב שום לשון מלשונויות הנ"ל. רק לפעמים ולעתים רחוקות נשמט מתחת הקלמוס איזה לשון כזה. מוהרנ"ת כותב בהקדמת ליקוטי מוהר"ן, שאין אפשרות להדגיש את כל המקומות בהם צריך לדקדק היטב

התפקיד של הלשונויות הסמוכים והדומים, הוא לגלות ולחשוף את הבחינות הזוהרות ואת הקשרים הנחבאים בתוך התורה, כדי שנוכל להקיש וללמוד מתחילת התורה על סופה וכן באמצעייה וצדידיה, כלשון מוהרנ"ת בהקדמת ליקוטי מוהר"ן.

יש פעמים, שהלשון הדומה והסמוכה, נראית קשורה בקשר מאוד רחוק, כך שלחלק מהלומדים נראה, כאילו אין שום צורך לציין ולהראות את הקשר בין שתי הלשונויות, מכיוון שזה לא מצביע על שום תוכן ממשי.

בפרט כאשר מעלים את הדקדוק הלשוני בלשון שאלה: "האם יש קשר בין הלשון... ללשון...". באופן כזה, השאלה יכולה לעורר תרעומת קלה אצל חלק מהקוראים.



יפוצו מעינותיך חוצה

בעקבות ההצלחה האדירה בקרב חסידי ברסלב בארץ ובעולם, מסלולי הלימוד שעל ידי לטייל בתורתו, מרחיבים את המהפכה לכלל הציבור.

בפרויקט מיוחד תחת השם "הגיע הזמן לחיות" יוצאים במערכת 'לטייל בתורתו' במיזם לימוד התורה הזמנית המיועד לכלל לומדי החסידות ומבקשי ה'. הנרשמים לפרויקט יקבלו חוברות לימוד לעזר בלימוד התורה הזמנית.

בסוף זמן חורף יתקיים מבחן גדול, בו יבחנו כלל הנרשמים אשר למדו ועסקו בתורת הצדיק, במבחן כללי ומסכם על התורה הזמנית, הנלמדת ועל חלק מדברי מוהרנ"ת בליקוטי הלכות הנסובים על דברי התורה.

העומדים בכור המבחן שיוכיחו בקיאות ראויה לשמה בידיעת התורה, יקבלו מלגות מכוונות בשווי מאות שקלים (מוטעניים בכרטיסי אידיש כארט). ההרשמה למיזם זה נעשית דרך מערכת 'דורים פלוס'.

נ.ב. הפרויקט הינו ייחודי עבור כלל הציבור בן חסידי ברסלב והן כאלו שאינם, מלבד הבחורים ואברכים המקבלים מלגות חודשיות.

אותיות בולטות ומצטרפות

כלל הלומדים, הבחורים והאברכים, מוזמנים לשלוח חידושים מפרי עטם לחוברת ההולכת לראות אור בעוד כחודש, כאשר כלל הציבור עדיין יהיה שקוע כולו בלימוד התורה הנוכחית - תורה לג, ובכך יוכלו כולם לקבל אחד מחבור את ביאוריו הנפלאים.

התאריך האחרון לשליחת חידושים הינו ט"ו בשבט. אופן שליחת החידושים: 1] דרך נציגי הישיבות והכוללים 2] דרך הנציגים הארציים הפזורים בכל רחבי הארץ 3] לכתובת האימייל של 'לטייל בתורתו'.

שיחות

"אמר: המעינים בספריו שיש להם שכל קצת, סבורים שדרכי הקבלה של האר"י זכרוננו לברכה וכיצא, מרמז גם כן בספריו. וחושבין זאת למעלה לספריו שנוגע עד לשם. והם אינם יודעים שהוא להפך, אדרבא, גם דרכי הקבלה של הקדמונים זכרוננו לברכה נכלל גם כן בדבריו. ולא סיים בפרוש רק ה'ה' מבאר פונתו ממילא. כלומר אכל פונתו בעצם תורתו גבוה למעלה למעלה יותר ויותר, רק שגם דבריהם הקדושים כלול גם כן בדברי תורתו".

ספר חיי מוהר"ן - אות שסו



אל כבוד המערכת הקדושה לטייל בתורתו!

אודות השאלה הראשונה בגיליון מספר 1, מדוע יש צורך למצוא את השי"ת בין בטיבו ובין בעקו, הלא טיבו הוא לכאורה זמן ומקום של גילוי בלי הסתר, ולכאורה אין צורך כלל בכוח וסיוע התורה והצדיקים כדי למצוא בהם את השי"ת.

ובאמת אפשר לבאר בדרך פשוטה, שאפילו בימים הטובים אי אפשר לזכות ולמצוא בהם את השי"ת כי אם כאשר מקושרים לתורה ולצדיקים אמיתיים. שהרי מבואר בתורה זו וכן מבואר בעוד תורות אחרות שיש ב' מיני הסתרות, ויש הסתרה שמגיעה דווקא מתוך הטוב, שאמנם הכול נעשה הכי טוב על ידו אבל הכול בלי חיות והארה, ולכן יש עבודה גדולה למצוא את הטוב הגבוה שמסתתר בתוך הטוב הנמוך, למצוא את השלום הרב שמסתתר בתוך השלום הרגיל.

יישר כוח על עבודתכם הקדושה, חזקו ואמצו!

נ.ב. באם יש בידכם לפתוח קו באמריקה ריי שזכות הרבים תלוי בזה.

משה שלמה שווארץ - בארא פארק

הערת המערכת: בקרוב יסודר הקו של ארץ הקודש גם לתושבי חו"ל ובשלב שני יפתח קו לתושבי אמריקה



לכבוד הקוראים היקרים 'שלום רב!'

בעלון הקודם נכתבה שאלה במדור השאלות, האם החיות האלוקית עליה רבינו מדבר באות ב', היא אותה בחינה שמדוברת באות ג' ושם היא מוזכרת באופן אחר של 'אותיות התורה, או שאלו שתי בחינות.

אבל מתוך דברי מוהרנ"ת בהלכות פורים, וכן מכמה וכמה קשרים שאין כאן המקום לפרטם, מובן שיש ב' בחינות, יש את הניצוץ הקדוש שמחיה את המקומות שהם רחוקים אבל הם עדיין יונקים מקדושת הימים והמידות, אבל יש מקומות כל כך רחוקים שאין בהם שום אות מאותיות התורה, ושם החיות היא נעלמת ונפלאה כל כך, כביכול למעלה למעלה מאותיות התורה.

אלחנן ב' בני ברק

הערת המערכת: להשלמת העניין עיין במדור 'אור הלבנה'

דרושה חברותא במושב קוממיות בין השעות 00:21 - 00:22 בצהריים, ללימוד תורה ל"ג בעיין, הפרטים שמורים במערכת.



שאלה והערה

יש לעיין במה שרבונו כותב "שהמשכיל ידע וכו'", והיינו שיש אלוקות וימי טוב אפילו בלשונות העכו"ם ובכרך גדול של רומי.

ולכאורה רבינו כותב באות ג', שרק על ידי כפיית היצר אפשר לגלות את הטוב, אבל בלי זה לא, ואם כן יוצא שבכרך של רומי אינו יכול לגלות, שהרי שם לכאורה אינו נמצא במצב של כפיית היצר, כי הוציא עצמו מהכלל וכפר בעיקר, ואילו באות ב' משמע שבמקומו דייקא כן יכול לדבק עצמו בה' יתברך ואפילו בכרך גדול של רומי.

ועוד יש להתבונן בגוף אות ג', שרבינו כותב שבתוך ימי רע צריך להסתכל שם היטב היטב, ואילו בהמשך דבריו כותב, שדווקא על ידי כפיית היצר יוכל למצוא את ימי הטוב.

ויש לעיין האם הם שני פעולות או דבר אחד, וכן יש לעיין באם זה שני דברים נפרדים, מה קודם למה ואיך הם משלימים אחד את השני. כי לפי עצם העניין משמע שעל ידי כפיית היצר זה נעשה מאליו כל עניין של ימי הטוב ודוק.

וכן בסוף התורה בעניין הלב שצריך להיות ברשות הדעת, משמע שבוה סג, ולא נזכר העניין שצריך להסתכל היטב.

נתן מ' ירושלים



רבינו כותב באות ג', שכאשר אותיות התורה מפוזרים ומפורדים בלשונות העכו"ם, ובא האיש שהוא גיבור כוח וכופה את יצרו הרע, אזי כל הימי רע שהם לשונות העכו"ם מתבטלים ונופלים, ונשארים רק אותיות התורה, בבחינת אותיות בולטות, ואחר כך האותיות מאירים, דהיינו שהם מקבלים אור רב מלעילא יותר ממה שהיו מקבלים בתחילה, כי מתחילה היו מקבלים חיות רק כפי מה שראוי לאותו מקום, כדי שלא יקבלו חיות יותר מכדי חיונם.

ומזה עולה, שעיקר תפקידנו הוא להביא את הניצוץ הקדוש למצב שבו הוא יוכל לקבל הארה גבוהה, אור רב, וזה נעשה על ידי כפיית היצר, שעל ידי זה החושך מתבטל.

והנה אחר כך בסמוך, רבינו מביא את מש"כ האר"ז"ל בפרי עץ חיים, בעניין כוונות פורים, שעיקר העניין הוא להמשיך חיות להקדושה הנעלמת בתוך הקליפות בצמצום ולא יותר!

ואם כן יש להתפלא מאוד, הרי כל דברי רבינו הם, שמבאר לכל אחד, שצריך לכפות את היצר, כדי שיתווסף אור רב יותר מבתחילה, וכאן רבינו אומר להיפך בדיוק שעבודת הפורים הוא להמשיך את המצב הקיים, שיאיר לו רק הארה בצמצום.

יצחק נעימי - עמנואל